

være min Ret og Pligt. Jeg beder det ærede Medlem overlade dette til mig, jeg skal nok gjøre, hvad jeg anser baade for min Ret og Pligt og Skyldighed. Men det ærede Medlem gjør sig jo skyldig i en høist besynderlig Misforstaaelse. Det forekommer mig mærkeligt, at det ærede Medlem ikke kan skjelne imellem de to Ting, at holde en Embedsmand til at gjøre sin Pligt, at skride ind, naar han begaar Misbrug, og saa at optræde som Lovfortolker. Derfor Nogen mener, at Politidirektøren eller en anden Embedsmand har overtraadt sin Pligt, gjort sig skyldig i et Misbrug, da er det ganske naturligt, at man desangaaende henvender sig med sine Klager til Justitsministeren; den viser han slet ikke fra sig. Kommer man derimod og retter et Spørgsmaal til mig om, hvorledes en Lovbestemmelse skal fortolkes, da kan jeg korrekt kun give det Svar, som jeg har givet, nemlig at jeg vel ikke vilde udtale at udtale min Mening om, hvorledes denne Bestemmelse skal forstaaes, — fordi jeg betragter i Grunden Svaret for at være temmelig let at give — men en endelig forbindende Fortolkning kan jeg ikke give; dertil har jeg ikke Kompetence; en saadan Fortolkning kunne kun Domstolene give. Det er aldeles ufatteligt for mig, hvorledes det ærede Medlem kan sammenblande to saa forskellige Ting. Jeg viger aldeles ikke tilbage for, at jeg har Ansvar med Hensyn til de paagjældende Embedsmænds Optræden, og naar der er Spørgsmaal om at klage desangaaende, er jeg rette Bedkommende; men naar man vil have en Grundlovsfortolkning, ja da kan jeg gjerne udtale min Mening, men det er kun en enkelt Mand's Mening, den er ikke juridisk forbindende. For at faae en forbindende Fortolkning maa man gaa til Domstolene.

J. A. Hansen: Den ærede Minister har fuldkommen Ret til at stille sig som han vil, men jeg har Ret til at udtale min Mening. Det er dette, jeg har gjort; det kræver ikke Ministerens Ret, men han maa heller ikke trænge min Ret. Jeg siger ham her ligefrem og aabent, hvad der er min Mening. Naar den ærede Minister nu paa det Spørgsmaal, om Grundlovens § 88 tillader varige Forbud mod, at visse bestemte Personer eller Foreninger holde Møde under aaben Himmel, svarer med et Nei, hvorledes har saa Justitsministeren kunnet lade Politidirektørens almindelige Forbud mod at holde Møder under aaben Himmel staa uanfægtet fra sin Side i 2 Aar? Hvorledes har han kunnet det, naar han nu selv siger: Nei det er ikke stemmende med Grundlovens § 88. Dette Spørgsmaal henstiller jeg ligefrem. Den ærede Minister siger, at en saadan Afserd ikke er stemmende med Grundlovens § 88, men desuagtet lader han sine undergivne Embedsmænd have dette Forbud uden nogen Indsigelse fra hans Side; det beder jeg erindret.

Den ærede Minister kunde være bleven fri for denne Forespørgsel, naar han havde gjort noget af det, jeg har nævnet, naar han havde paalagt Politidirektøren at udstede eller selv udstedt en Bekjendtgørelse, om ikke om Andet saa blot efter Mindretallets Indstilling i Udvalget om Andragender, en Bekjendtgørelse, som gik ud paa, at dette Forbud ikke længere var gyldigt; saa vilde han have været forstaaet for denne Forespørgsel, og vi Andre vare ogsaa blevene fri for dette Angreb i Ministerialtidenden fra denne Embedsmand; thi jeg antager, at naar Justitsministeren i rette Tid havde meddelt Bedkommende sin Fortolkning af Grundlovens § 88, vilde vi være blevene forstaaede for den Tilfælde, som Ministeren har optaget i Ministerialtidenden lige over for os. Jeg skal efter den ærede Ministers Svar i det Hele taget foreslaa, at vi ende denne Forespørgsel med en Dagsorden, som jeg skal tillade mig at overrække den høitærede Formand.

Formanden: Den fremsatte Paastand paa Overgang til den næste Sag paa Dagsordenen lyder saaledes: „Det Folketinget udtaler, at Forbud imod Afholdelsen af Forsamlinger under aaben Himmel vil i Følge Grundlovens § 88 kun kunne have en kort, midlertidig Varighed, gaar Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen“.

Octavius Hansen: Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) drog noget stærkt til Felts mod Politidirektøren, fordi denne i en Skrivelse, hvoraf det ærede Medlem oplæste enkelte Stykker, havde tilladt sig at beklage, at den Sag, der ifjor behandlede af det for Andragender nedsatte Udvalg ikke kom til Behandling her i Thinget. Dette beklager jeg ogsaa. Om jeg har mere Lov til at sige det, uden at fornærme det ærede Medlem og Flertallet, end Politidirektøren har, veed jeg ikke; men jeg tillader mig i alt Fald at gjentage, at jeg meget beklager, at denne Sag, som blev Gjernstand for en indgaaende Behandling i det angaaende Andragender nedsatte Udvalg, ikke kom frem her ifjor. Jeg har aldrig kunnet forstaa Grunden dertil; men Faktum er, at Sagen ikke kom frem, og jeg beklager det. Jeg tror overhovedet ikke, at disse almindelige Grundlovs- og statsretlige Spørgsmaal i og for sig ere nogen sund Tøbe, naar de saaledes komme frem den ene Dag efter den anden; men naar en saadan Sag har ligget et helt Aar og er bleven noget forgjent, saa antager jeg ikke, at den Tøbe, der saaledes bydes os, derved bliver mere indbydende. Imidlertid skal jeg udtale det Samme, som jeg ifjor udtalte som Medlem af Mindretallet, at der neppe er Tvivl om, at der ikke i Grundloven er nogen Hjemmel for at udstede et stedvarende Forbud imod Afholdelsen af Forsamlinger under aaben Himmel. Men paa